

NAŠI CESTY DO COLORADO.

J. K. Vlach z Dodge, Neb.

Na naléhání našich přátel, v Boulder, Colo., usazených, jeli jsme je tam v září navštívit a síce: bratr můj William, moje manželka a moje malčička.

V pátek ráno o desáté hodině, dne 18. září, vsedli jsme zde na vlak dráhy C. N. W. a jeli do našeho okresního sídla Fremont. Jelikož vlak, s nímž jsme nastoupili měli naši celonoční jízdu, vyjížděl až o páté hodině odpolední, šli jsme se tedy nejdříve posilnit obědem. Po obědě věnovali jsme svůj čas prohlídce města. As po dvouhodinové chození městem u navili jsme se tak, že jsme uznali za vhodné vyhledat si nějaké místo k odpočinku.

Tu vzpomněla si choť, že bychom mohli vyhledat obydlí našich dřívějších sousedů, rodiny p. S. K. Longacre. Jo, ono se to lehce řekne, ale hůře vykoná.

Adresy jejich jsme neměli a Fremont je větší město než Dodge. Zvláštní ale náhodou při prvním se optání jejich adresy dozvěděli jsme se této.

Pana Longacre jsme nenašli doma, neb zastává místo školníka; za to paní Longacrová nás přívětivě přivítala.

Při srdečném hovoru utekl nám čas, takže bylo nutno vypravit se k vlaku. Po uvelebení se ve vlaku hnul se tento za krátko. Žádný z nás tří ještě nikdy cestu po U. P. dráze nekonal, a proto také hleděli jsme zvědavě z oken vlaku, který se rozjížděl po pěkně upravené trati.

Za krátko seznámili jsme se s nejbližšími spolucestujícími ve vlaku a při hovoru a pěkné vyhlídce na krásnou krajinu s jedné a na řeku Platte s druhé strany. Ubíhala nám cesta. Ani jsme se nenadáli a byla tu tma, tak že z vyhlídky, na kterou jsme se tak těšili, sešlo.

Mjeli jsme jedno město za druhým. V některém se vlak nezastaví, leč na vlnku. V 12.25 v noci dostali jsme se do North Platte dle centrálního času a tu museli jsme naše cibule pošinouit o jednu hodinu na zad dle Mountain času.

V nádražní restauraci stal se mně pěkný špás, kterému se všichni smáli, jen já ne! Šli jsme s bratrem na koflík teplé kávy. Manželku nemohli jsme ale k tomu živou močí donutit.

Když jsme kávu vypili, seznali jsme, že chutná obstojně a proto povídám: "Aj betě, že by Anna pila také, kdyby věděla jak je dobrá!" Bratr na to: "Lehka po moc, já mám u sebe ten skládací koflík v kapse, tak můžeš tento zde nechat naplnit a donést jej na vlak."

Kávu jsem si dal nalít do koflíku, a jelikož byl tento až po vrch naplněn, nesl jsem to jako nějakou svátost, prodíraje se lidem, který využíval zastávky, aby se občerstvil na čerstvém vzduchu. Přijda do káry a předstoupiv s kávu před sedadlo, na němž uvelelena byla moje sedmá svátost, podávám ji s blaženým úsměvem kávu. Jo, co komíník ale nechtěl mít! Jak manželka sáhla po koflíku, vzal jsem tento se s podu, a tu máš čerte kropát! Jakmile jsem dal ruku dolů, sesul se hloupý koflík dohromady jako tahačí harmonika a ta dobrá káva tekla mně po prstech na podlahu. A jen když tekla tak a ne na úbor mé manželky, neb každý s laskavých štenářů může sobě pomyslet, co následuje po tom, když takový šikovný člověk poleje šaty dámy.

Toť se rozumí, že se to bez obveselení spolucestujících neobešlo. Tak jsem ten hloupý vynález hezky strčil do kapsy a uklidil se do oddělení pro kuřáky a tam táhl jednu kornovku za druhou.

Brzo z ráno po čtvrté hodině byl jsem jedním spolucestujícím vybláznit, bych se šel podívat do vestibulu, že budem v brsku vidět hory. A také za malou chvíli, když se více rozednilo, bylo vidět na západním obzoru pásmo hor, které podobalo se vystupujícímu mračnu. Někde v těch místech přejeli jsme poněprve jižní rama- no řeky Platte na jižní její stranu. Tu již nechtěl jsem se více od oken a těšili jsme se rozhledem

a na zvolna vystupující horské obry. Krajina ale v těch místech neposkytuje přívětivého pohledu. Nepřehledná rovina po obou stranách podobá se pustině. Někde podlé zavodňovacího kanálu bylo vidět úrodu řepy cukrovky, alfalfy, rajských jablíček a brambor. Toho ale je málo oproti té rozlehle neúrodné pláni, kamž vody nelze dostat. A té, jak mně bylo řečeno, bylo letos i v loni po skrovnou.

Člověku při pohledu na ten kraj je bolno a maně mu napadne, kolik tiše bídně ve městech živořících rodin by se tu uživilo, kdyby páda ta svažována byla deště, jakých máme zde, ve výhodní části státu. Takto leží zde ladem tisíce a tisíce akrů pozemků, které poskytují jen sporou pastvu.

Do Denver, Colo., přijeli jsme ráno o 7.35 a po zakoupení našich lístků do Boulder, Colo., vsedli jsme na vlak, který nás měl dovézt k našemu konečnému cíli.

Tam dostali jsme se krátce po desáté hodině ráno a drožkou pak dali jsme se dovézt na místo, kde přátelé naši bydlí.

Naším příjezdem jsme sestry naše jakož i ostatní překvapili. Zvláště sestra mladší u vytržení jako lašička běhala od jednoho k druhému a sám již jsem myslil, že mě umačká! Ale když jsem jí dal jemný pokyn, že jsme od večerjška neměli teplého pokrmu, nechala objímaní a běžela se točit kol kamen.

Po dobrém obědu rozvázaly se nám jazyky a tu pak vysvětlovali a otázek nebylo konce. Když jsme si toho dost napovídali, na vyhlídce mladší sestry šli jsme se projít na horu, na jejíž úpatí nalézá se jejich obydlí. Pozvání bylo bratrem a mnou hned přijato, ale moje slabší či vlastně silnější polovice při pohledu z okna na přikrost svahu té hory byla v rozpacích má-li jít s námi neb zůstat dole v houpáku.

Po delším nucení dala si konečně říci a šla také. Ale na hoře se pak zařekla, že do smrti smrtoucí s námi více na žádnou horu nepoleze.

Však ona ale chudák zkusila! Sám jsem jí při tom litoval. A my s ní také, neb jsme jí s bratrem střídavě museli táhnout za ruku na horu.

Druhá sestra, sedící dole u obydlí a nás pozorující, mohla se při té podivné ukuckat směchy.

Na hoře setrvali jsme delší dobu, těšíce se z pohledu na město Boulder pod námi a za námi na rozsáhlou rovinnu na východ.

Dolů šlo to již lépe a ne do břeh, neb nohy po šterku sjíždějí, že jim člověk nemůže postáct. Tu jsme od manželky dostávali zase.

Večer uradili jsme se s švakrem, že pojedeme druhý den ráno na podivnou do hor. Manželka byla hned svolná jeti s námi s podmínkou, že — nikam nepolezem. Když jsme jí vysvětlili, že pojedeme po dráze, tak již nie nenamítala.

Ani jsme se nenadáli a už šinuly se ručičky na hodinách na jednu hodinu s půlnočí a my unaveni po cestě, s radostí odebrali jsme se na lože. Za krátko ozývalo se ve všech stran pravidelné oddychování spáče, které já musel poslouchat, sám nemoha usnouti, jednak po přestálé cestě a starosti po domově, kde zamechali jsme vše na starosti našim dětkám.

Po třetí hodině ranní vstal jsem tise z lože. Ustrojí jsem se, a chtěl se odebrat na horu, abych viděl východ slunce, o kterém jsem tak mnoho četl. Bratr Wil-liam mě ale zaslých a hned byl hotov jít se mnou.

Tiše, jako dva zloději, vykradli jsme se z domu a skrábali se na horu. Tentokrát šlo to lépe, bez přítěže, jakým byla včera manželka. A také na horu dostali jsme se o hodně dříve.

Tam, jelikož bylo sychravo, usadili jsme se za skalisko a hleděli na růžový východ. Za malou chvíli byla tu ta obivná koule jako by jí někde tam v zadu na pláni se ze. Mě vystřelil. Okamžitě toho do smrti nezapomenou! Byl to pohled vážený pro nás zde v žluté Neb-brasse usazené.

Na východ od města objevilo se několik jesetřek různých velikostí, které jsme včera nepozorovali a která nyní zářila jako obrovská

zradla. Škoda, že nenaskytá se takových okamžiků více. Ale my rolníci musíme být se všim spoko-jeni. Uvázaní celý rok k té hrou-dě od roku do roku a když jed-nou z rok navštívíme státní vý-stavu, podíváme se do Omahy, a- neb třeba do okresního sídla, my-slíme, že již viděli jsme vše.

A ono je tak snad pro nás lé-pe. Neb čím více člověk toho vidí a jezdí po světě, tím pak méně je spokojen a chce se mu toho jezdení více; co pak by při tom dělalo ná-še hospodářství, které nesnese dlouhé nepřítomnosti svého hospo-dáře!

Na vrcholu setrvali jsme tak dlouho, že málem bychom přišli o snidání. — Po snidání vypravili jsme se do města, odkud v 9.23 po žízokolejné dráze vjeli jsme na náš celodenní výlet do hor. As jednu míli zrovna naproti bydlí-šti našich přátel, vjede vlak do soutěsky, kterou válí se čisté vo-dy Boulder potoka. Tu pak neby-lo našeho divení konce. Nad ná-mi pnou se horští velikáni jeden vedle druhého. Některý z nich je samými balvaný různých velikostí poset, co vedle druhý zabalen je v červenavou zeleň sosnového lesa.

Vlak vine se jako had soutěskou tak úzkou, že někde není dost mí-sta vystrčit kornovku z okna, aby mu jí skála neurazila. Tak jde to podél potoka neustále a přijede se do městečka Sunset.

Zde začla dráha úzasně stoupatí a stoupání neustalo, až všelijaký-mi oklikami dostali jsme se více než míli vysoko nad svrchu jmenová-né městečko, které z té výše není lze rozeznat. My všichni jsme seděli v zadu na platformě, aby-chom mohli vše přehlednouti. Do-kuď se jelo dolem, libilo se nám to všem, ale jak nastalo to krko-lonné stoupaní po okraji skal, kde při pohledu dolů neb nahoru po obou stranách tratě dělá se jed-nomu na nic, tu také polovička moje nechtěla tam více se mnou sedět a šla se uvelebit dovnitř vozu. My setrvali venku, ačkoli-v v té výši byla nám všem citelná zima. Co nám se nejvíce zamou-želo, bylo místo na horském hře-bu. tu Glacier Lake, kde je rozáhlé jezero s vodou jako křišťál.

Odtud vede dráha neustále s kopce, až dostane se na konečnou stanici Eldora. Město to bylo před 6—8 léty v rokvětu. Nyní je opuštěným horským hnízdem tak jako mnoho jiných když přešla jejich sláva.

Po zastavení vlaku rozpřehli se všichni výletníci po okolí. My v zátísi u bublajícího potoka ve mlází uvelebilí jsme se na zem a prohlíželi útroby kořku, do kte-rého nám naše sestřičky uchyta-ly oběd. Byl výběr! Proto tak-že tam bylo tak málo, neb jsme hnedle byli na dně kořku, jež jsme pak nechali plouti po vodě.

Po krátkém odpočinku jsme se zvedli a rozhlíželi se na vše strany kam se pustit než přijde čas k od-jezdu. Pro mě nebylo ale kam jít- ti znaje nechtěl manželky k jaké-nukoliv šplhání. řekl jsem brat-ru a švakrovi, že asi zůstanem v údolí. To zas ale nebylo po jejich chuti, že přý chtějí vidět něco víc než vodu.

A proto nechali nás v tom mlázi jako dva zamilované a šli se skrábát po vákolních stráních. My kráčeli nějakou chvíli podél potoka a pak zamířili jsme stezkou k jednomu z těch nesčetných opuště-ných dolů. Žádostiv, jak asi díra tu daleko sahá, vzal jsem krabič-ku sítěk z kapsy a nastoupil ce-stu vodorovně a stolon. Jo, ale zapomněl jsem na to, že jsem v právodu své vyšší instance! Roz-kaž měl: "Cheš tam někam spad-nout? Hned polez ven!" Nu a to víte, že pefel je pefel, a tak jsem chtěl nechtě musel zas ven.

Na to věnovali jsme krátký čas prohlídce městečka a pak odebrali jsme se k našemu vlaku, který u- chystán byl již k zpáteční jízdě. A také po zpátku jel. My za- ujímali jsme opět svá místa v zadu na platformě a když jsme tak jeli po tom prudkém svahu po zpátku, věřte, že mě samého polala hrůza. Než za nedlouho přijel jsem k vy- hřebce, která má tvar trojúhelní-ka, kde vlak se narovnal a jel zas jak se patří.

Cesta zpět utekla nám jako voda. Ještě poslední pohled na ty zasnížené velikány a již sjíždíme dolů k Sunset do soutěsky. Od- tud zdola je krásná podívána na hory nad námi se pnoucí, které teď v podzimu poskytují oku pe- strý obraz nejkrásnějšího koberece, kdy stromy listnaté se svým žlu-tavým listím, mezi tou černou ze- lení stromů jehličnatých, se krás- ně dohromady vyjmají.

Vyjíždíme ze soutěsky a hle, se- stra Anna stojí před domem a mává nám šátkem. "Jen se opovaž!" volá moje drahá polovice z vlaku. Ale bylo už pozdě! Už jsem byl dole s vlaku co tento uháněl s mým pokla- dem dále k městu. Bratr, který mne viděl, seskočil opodál také, a chudák manželka musela se šva- krem cupat přes míli zpět.

Toť se rozumí, že se mně pak dostalo důkladného kázání a po- naučení o skákání s rozjetého vla- ku jak od ní, tak i od obou sester.

Marně jsem jim vysvětloval, že jsem sokoletm, nie platno — oni že prý to nemá být a dost! Tu jsem je usadil tím, že mohly by počkat s tím kázáním až sřiknou něco na zub, neboť mě ten horský vzduch po čertech vyhladověl. Daly si říci, a šly chystat večeri.

My s bratrem zatím ještě omrkli vedle nalézající se nemonocí sou- chotinářů a pak pustili jsme se do- lů k potoku, který svým šumotem, čistou vodou a kamením mně živě připomínal moje mládí, kdy ta- ké jsem se v takové čisté vodě v té naší staré vlasti mnohdykráte celý den brodival. Vstoupili jsme až dolů k vodě a tam dohonily nás manželka a sestra Anna. Bratra zajímalo nemálo skákání s jedno- ho balvanu v potoce se nalézají- cích na druhý, tak dlouho, až se k naší velké veselosti ocitl ve vodě a pod vodou. Toť se rozumí, že měl vodu ve střevech ba i v kapsách u vesty. Ještě dnes se tomu fe- háme, když si na to vzpomeme.

Po večeri rozhodli jsme se, že ráno vypravíme se domů. Přátelé nám ovšem bránili a co platno, doma děti a hospodářství a s tím spojeno tolika práce.

Druhý den ráno rozloučili jsme se se všemi a v průvodu bratra, který tam ještě chtěl zůstatí déle a mladší sestry šli jsme dolů do města.

Bylo to bolestná loučení pro mně s mou drahou sestrou, s kte- rou jsem prožil svá dětská léta tam za mořem a na které máme oba blahé upomínky. Ještě nikdy neopuštěm mně tak těžko u srdce, ač- koliv viděl jsem své rodiče s mý- mi bratry a sestrami odjížděti do této země a já zůstal tam v úce- ní mezi cizími lidmi. Než, marno bol svůj vynášet mezi cizí lidi, z nichž každý má třeba také svůj.

Z Boulder vyjel jsem tentokrát- te po elektrické káře, která se zbě- síle hnala ku předu, tak že za krátko ocitli jsme se uprostřed města Denver, které na nás svoji velikostí učinilo mohutný dojem.

Rozhodli jsme se jíti k nádraží pěšky a drobet se při tom po mě- stě rozhlédnouti. Při tom koupili jsme nějaké maličkosti domů dí- tkám a také se zásobili čerstvým ovocem na naši cestu. Mezi tou chůzí přepadla mě jakási chuť na pivo, po kterém se mně začlo stý- skati. I nechal jsem starouška prohlížet venku nějaké starožit- nosti a sám pustil jsem se hledat nějaký ten pramen. Nechal mně to mnoho práce a za chvíli stál jsem v jednom saloonu, který tě- šil se v tu chvíli úplné prázdnotě.

Na otázku číšníka co si přejí, od- pověděl jsem, že pivo. On asi vi- děl ve mně farmáře a ze zkušeno- sti asi ví, že si netrpí si na "vel- kou"; ptá se mně zda-li chei "big- beer". Já ovšem přisvědčil a zá- roveň přichystal jsem si desáček.

Teď ale považte má udivení, když on přede mě postaví kalich v té velikosti jako jsem viděl v Čechách někde vyřezávaný v lo- menici až po okraj pivem naplně- ný. Honem jsem desák pustil do kapsy a platil jsem půlákem, a bych si neutříbil blamáč.

Podivil jsem se ale ještě více, když on mně vrátil 45c zpět. Já myslím, že to správy tak čtvrták. Pivo výborné jakosti a dost v té sklenici pro každého uhasit ži- zeň.

Staroušek už venku netrpělivě přelápoval a hned se mě ptal moci jich padlo. A když jsem jí řekl, že jen jediná, povídá: "Nu, tu ale musela být!" — A já jí k tomu ochotně přisvědčil.

Z Denver vyjeli jsme v 3.45

BRANDEISOVO DIVADLO
ve čtvrtek večer 18 ledna 1912
jediný koncert
JANA KUBELÍKA
na rozloučenou s Amerikou
Sledujte zprávy o tomto nejvý- šším mistru houslí v Pokroku Západu. Ceny a prodej lístků bude oznámen v příštím čísle.
17-17

hod. odpoč. Mysl naše nesla se zpět k těm drahým, zatím co vlak unášel nás k našemu domovu. Až do plného západu slunce vidět bylo vřadu za námi pásmo hor, na kterých jsme se ještě včera nalé- zali.

Než ale soumrak a za chvíli tma zkazily nám rozhled a my rozlo- žili se jak nejlépe možno k další jednotvárné noční jízdě.

Do Fremont přijeli jsme ráno v 6.26 a tam nám bylo čekati na vlak C. N. W. dráhy ku Scribner. Šli jsme tudíž na snidání a po té na prohlídku obchodů ve městě. Ale úsudek náš byl ten, že možno zboží takové tak dobře a tak lev- ně dostati doma.

Ve Scribner vsedli jsme na ná- kladní vlak, který nás konečně dopravil domů do kruhu našich dětí, které nás dosud neočeká- valy.

Nyní chei ještě podati svůj ú- sudek o pozemku a úrodě, jež jsem viděl cestou tam i zpět.

Vždy představoval jsem si po- zemky zavodňované co pravý ráj. Ale věřte, když jsme se ocitli od Scribner, tam kde vlak zatáčí ku Snyder a Dodge, tu teprve seznal jsem ten rozdí. Ty velké hroma- dy slámy po polích a ty četné sto- byhly men, ačkoliv jsme měli zde letos sucho, svědčilo, že úroda zde byla. A co ta korna, která už za- čla zvyklavě vykukovat ze svého obalu brzo-li jí přijde někdo vy- svobodit, zdála se býti obrem proti té, kterou jsme viděli ce- stou. Oni tam mají dobře, kde voda je, ale všude a na každé mí- sto jí nelze dostat a ta stojí peně- ze rok od roku. Nám zde přík od fence — k fence jak na pole tak na pastvičko. A proto s radostí pozdravil jsem známku krajinu a myslím, že by mne odsud žádný ani se vzduchodolí neodtáhl.

Z LINWOOD, NEBR.
— Pánové J. J. Kavan, Karel Kavan a Emil Kavan, dále slečny Rosie a Anežka Kavan a jejich matka byli ve Wahoo v pondělí minulý týden za obchodem.
— Paní Anton Shavlíková do- pravovala slečnu Mary Shavlíko- vu do Fremont, která jela zpět za svým zaměstnání do Schuyler.
— Pan George Walla a slečna Anna Horký jeli do Crete minulý týden v pondělí, aby stáli za svěd- čení panu Bohoušovi Shavlíkovi se slečnou Helenou Horkých. Zima začla letos příliš záhy a to přimě- lo pana Shavlíka k rozhodnutí, že si založí důkladný domácí krb, a v úterý to vykonal. Srdečně gra- tulujeme!

— Pan S. P. Streeter chtěje se- bnati slepiec se stromu, vylezl za nimi na strom, leč jedna větve se pod ním zlámala a on spadl tak nešťastně, že si zlámal ruku v zá- pěstí.
— Pisatel obdržel novou ledni- ci od Fremont Brewing Co., která pojme 1200 pád sudů piva a 4 tuny ledu. Budeme tedy mocti poslou- žiti zákazníkům studeným pivem. Lednice váží 5½ tuny sama.
J. J. Kavan.

Šest kvartů li- kérů za \$1.00

Abychom seznámili veřejnost a na- šim slavným líkěrem začleme vyplac- ně "Zanol" pro šest plných kvartů li- kέρů za \$1.00 dle vašeho výběru, buď šitnou, bourbon, corn neb sour mash whiskey, jalovecovou, rum, broskvovou, jablěčnou, merunkovou nebo cognako- vou brandu.

UŠETŘÍTE VELKÝ VÝDĚLEK OB- CHODNÍKŮ.
Ukážeme vám jak. Jsme zkušenými lihovarníky a ukážeme vám, jak si má- žete dělati kofalku doma. Ušetřite 50 procent obchodní ceny ušitě-li vřtaš- ku "Zanolu." Úplně zkonitě. Dvě minuty práce. Líkér připravený s pří- chutí "Zanolu" jest delikátní a čistý. Vyznamenan zlatou medailí na výsta- vě v Columbiu. Tisíce uspokojených zákazníků. Zaručeno zákonem o čisto- ti potravín, Serie č. 22115-A.

ZKUPTE JEDEN KVART WHISKY ZDARMA.
Připravte si na kterýkoliv druh chu- ti, a nebudete-li se vám zdát nejlepší ze všech, které jste dosud pili, vraťte zbytek na naše výlohy a vaše peníze budou vám ihned vráceny. Ušitě ob- jednávkou dnes a my začleme "Zanol" pro šest (6) plných kvartů whiskey za \$1.00. Výlohy zapravny; čisté balení kteréhokoliv druhu. Dvanáct plných kvartů \$1.50; dvacet čtyř plných kvar- tů \$2.80.

Zdarma.—Náš katalog "Tajemství a způsoby výlohy líkérů doma," začleme každému, kdo nám pošle svojo jméno a adresu.

UNIVERSAL IMPORT CO., 4073 Universal Bldg., Cincinnati, O.

Česká bylinná a kořin- ková masť.

Hojí čerstvé a zastaralé rány, otravu krve, rheumatism, líšej, oční neduhy, zlatou žlu atd.
Krabíčka stojí 50c., poštou 55c. K dostání u jednatelů a vyrábí- telky.
18.3m

Mrs. Rosie Kretschmer,
3021 So. 19. St., Omaha, Neb.

Čtenáři našich listů mohou obdržeti I. ročník "Česko-Ameri- ckého Venkova" za 50c. "Ven- kov" jest nejlepší český hospodář- ský sborník a neměl by scházeti v žádné české domácnosti.

Moderně zařízený a největší
feznický a uzonářský závod
vlastní nejstarší fezník,
V. F. KUNCL,
č. 1244 So. 13th St., Omaha.
Má na skladě vždy velké zásoby čerstvého různého masa, jakož i znamenitých domácích uzonářských vý- robků. Ceny levnější nežli kdekoli jinde. Zboží možno objednatí telefonem. Douf- las 1199 28-17

Všechny prsní nemoce
a bolesti způsobené neustálým kašlem, sipáním a kýcháním se smírní starodávným léčivým prostředkem
Dr. Augusta Koeniga
Hamburkským
prsním thé
(Hamburg Brest Tea)
Zmírni okamžitě záhdť a suché kašel nebo nachlazení a pomáhá při vy- kásování chřelů a šlůd. Neobsahuje žádného uspávacího prostředku. Jen v původních obalech — Cena 2c.
Výstraha—Hleďte, aby hotějí ochránka známka byla na každém ba- líku a budete jisti vyléčením. Ve všech lékárnách, nebo přímo u
St. Jacobs Oil, Ltd., Baltimore, Md.